

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

CVETJE NA GROB SESTRICI VERI.

Naše drage Verice ni več med nami... Kakor bel golobček je zletela njena nedolžna dušica k Bogu. Veselo se je še poslovila od svojih součenk dne 20. junija, zdrava in polna življenja. Dovršila je 4. razred vadnice v Mariboru in pripravljala se je, da se vpiše v 1. razred gimnazije. Ali gozpod Bog jo je poklical v svoj nebeški zavod; saj je bila tako dobra in blaga! Dne 24. junija je nagloma zbolela in čez dva dni nas je zapustila. Kakor nebeški angelček je ležala na odru, vsa posuta s pisanim cvetjem, nam pa so se krčila srca od silne bolečine. Na Vidovdan smo jo položili k večnemu počitku. Prisrčno so se poslovile od nje zveste součenke, njene dobre učiteljice in g. katehet. Oh, koliko rožic je imela, vsa je bila pokrita z njimi, ki jih je v življenju tako ljubila. In ko so ji součenke zapele »Gozdič je že zelen«, so rosile obile solze prerani grob.

Kako se je veselila, ko je prišel »Zvonček«. Vsa srečna mi je prihitela nasproti: »Dana, »Zvonček« je tu, »Zvonček«, in ni mi ga dala prej iz rok, dokler ga ni prečitala. —

Naj Ti bodo te vrstice znak moje ljubezni, sestra draga, in v spomin, ki se mi nikdar ne izbriše iz srca!

Danica Kutin.

SIROTA — KRALJICA.

Nekoč so živeli v borni hišici sredi vasi oče, mati in ljuba hčerka Silvica. Ko je bil otrok star dve leti, mu je umrl oče. Mati je sklenila, da gre po svetu, ker ne bi mogla izhajati z borno kočo. Tudi dolžni so bili mnogo. Ko so prisvetile na nebo drobne zvezdice in za njimi debela luna, sta se napotili mati in Silvica po svetu. Dolgo sta hodili, končno sta dospeli v temen gozd. Bila je temna noč. Ko

sta se po dolgi hoji prerili skozi goste grmovje, sta v nekem drevesu zapazili votlino. Tam sta si naredili bivališče. Za hrano nista imeli drugega kakor: divje sadje, jagode, borovnice itd. Kmalu pa se je zgodilo, da je mati hudo zbolela. Silvica je pridno ždela ob mamičinem ležišču ter ji stregla in iz vsega srca molila za njeno zdravje. Toda ni bila uslišana. Ljuba mamica ji je umrla. Zapuščena hčerkica je jokala dva dni in dve noči. Končno je od utrujenosti zaspala. Sanjalo se ji je o vilah in palčkih, ki živijo tudi v teh gozdih. In glej, čudo! V hipu jo je zbudil šepet iz njenih sanj. Od daleč je že videla prihajati trume palčkov maloglavčkov, okrog katerih so rajale silovito lepe vile. Prepevale so s tako zvonkim glasom, da je deklica mislila, da je pri svoji ljubi mami v nebesih. Postavili so jo v svoj krog ter jo izvolili za svojo kraljico. Bila je jako dobrega srca. Zato se ji je poslej imenitno godilo.

Jaz sem imela kravo, krava je imela zeleno tele, tisto tele je imelo zvonec, pa je moje povesti konec.

Dragica Sadnikova,
Št. Pavel pri Preboldu.

DOMOVINA OŽIVLJENA.

Stoletja dolga ti si trdno spala,
o Ti prelepa moja domovina,
sijala nate sreče ni milina,
ker tujcev peta te je zatirala.

Svobode solnce nate ni sijalo,
nesrečna, žalostna si v temi bila,
a upa vendar nisi izgubila,
si čakala, da solnce ti je vstalo.

Junaška pest te je osvobodila,
in zablestela spet ti je dobrava,
da srca si hvaležnega zavpila:
Junakom, kralju, Domovini slava!

Marija Rus,
učenka 3. razreda v Ljubljani.